

че я вижда тука. Киро бѣше съседъ на Шина и добре я познаваше.

— Какъ е сега, Киро? — попита го тя.

— Добре е, ще ги спратъ. Нищо нѣма да направятъ ония. Ама хубаво си направила! Вода искатъ. Азъ . . .

Оттатъкъ линията на хълма пакъ се зачу сжщото остро и бързо тракане, което отчетливо се отдѣляше срѣдъ всички други гърмежи. Каточе се обаждаше нѣкаква зловеца и фантастична птица. Киро се обърна и се вслуша.

— Чувашъ ли ги? Тѣ сж.

— Кои?

— Картечницитѣ! Чуй: ква-ква-ква! Косятъ, косятъ! Ама върви по-скоро, ей тамъ до могилитѣ сж. Вода искатъ, сгорещили се много. Азъ бѣхъ тамъ.

И нѣкакъ важно, като човѣкъ, който добре разбира отъ тия работи, прибави:

— Знаешъ, туй картечницата е таквозъ нѣщо — безъ вода не може. Таквозъ тънко нѣщо пѣкъ . . .

Киро бѣше готовъ да разказва още, но тя го остави. Сега знаеше, де трѣбва да отиде. Каруцарѣтъ бѣше бѣбрица и голѣмъ грѣшникъ, обичаше да се хвали и да говори за работи, които нито бѣше видѣлъ, нито бѣше чулъ. Той не бѣше служилъ войникъ, надали знаеше какво нѣщо е картечница, и, ако бѣше друго време, тя нѣмаше и да го слуша. Но сега и Киро изглеждаше, както всички, добъръ, искренъ и тържествено сериозенъ. Днесъ поне можеше да му се върва.

— Тамъ сж, до могилитѣ! — викаше той задъ нея — направо, все направо! Но Шина не го чуваше. Тя виждаше добре низкитѣ могили — до тѣхъ нѣмаше повече отъ хиляда крачки. И тя забърза още